

Η ελπίδα του Παραδείσου και οι εντολές του Θεού - Του Μητροπολίτη Ζιμπάμπουε Σεραφείμ

/ [Γνώμες](#)

Η ελπίδα του Παραδείσου και οι εντολές του Θεού (ΙΓ΄ Κυριακή Λουκά 18, 18 - 27)

Κήρυγμα της Κυριακής, 26-11-2023

Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ζιμπάμπουε Σεραφείμ

Στη σημερινή Ευαγγελική περικοπή βλέπουμε κάποιον πλούσιο να πλησιάζει τον Ιησού και να τον ρωτάει τι πρέπει να κάνει για να κληρονομήσει την αιώνια ζωή. Κι ο Ιησούς του λέει ότι βασική προϋπόθεση είναι η τήρηση των εντολών του Θεού.

Συγκεκριμένα, του τονίζει ότι για να σωθεί κάποιος και να γίνει πολίτης της βασιλείας του Θεού, πρώτον, πρέπει να παραμείνει πιστός και συνεπής σύζυγος, δηλαδή να μη πέσει σε μοιχεία. Από την στιγμή που κάποιος από τους συζύγους πέσει στην αμαρτία της μοιχείας, σημαίνει ότι έπαψε πλέον να υπακούει στο

θέλημα του Θεού κι ότι άρχισε να γίνεται δούλος των αμαρτωλών του παθών, με θύματα τα παιδιά του και τη μητέρα τους. Επιλέγει το δρόμο της Κολάσεως. Αυτοί που επιλέγουν με εγωϊσμό να διαλύσουν το γάμο τους και μάλιστα με τη μοιχεία και επιλέγουν το νομικό τους δικαίωμα για διαζύγιο, στην πραγματικότητα απομακρύνονται από την οδό του Θεού. Είναι παραμύθια της Χαλιμάς να νομίζουν οι πατεράδες ότι με μια οικονομική εισφορά κάνουν και το καθήκον τους για τα παιδιά τους ή όταν μια μητέρα εγκαταλείπει το πατέρα των παιδιών της για εγωιστική ικανοποίηση των αμαρτωλών σαρκικών παθών της. Ο καλύτερος τρόπος σε ένα υπεύθυνο ζευγάρι για να προστατεύουν τα παιδιά τους, για να μη θυματοποιούνται και να ρισκάρουν το μέλλον τους, είναι όταν ο πατέρας κάνει το παν να προστατεύει τη μητέρα των παιδιών του, μένοντας για πάντα δίπλα της. Το ίδιο για μια υπεύθυνη μητέρα, ο καλύτερος τρόπος να προστατεύει τα παιδιά της είναι όταν κάνει το πάν να προστατεύει το πατέρα των παιδιών της και να είναι για πάντα με υπομονή και θυσίες δίπλα του . Κάθε μητέρα και κάθε πατέρας, μπορούν να υποκαταστήσουν όλες τις κοινωνικές και επαγγελματικές θέσεις, ουδείς όμως μπορεί να τους υποκαταστήσει για το ρόλο τους να είναι μαζί για να προστατεύουν τα παιδιά τους και στα καλά και στα δύσκολα.

Δεύτερον, για να γίνει κάποιος μέλος της βασιλείας του Θεού δεν πρέπει να φονεύσει, διότι ο κάθε άνθρωπος είναι «κατ' εικόνα Θεού», κι έτσι σκοτώνοντας κάποιος τον συνάνθρωπό του είναι ως να προσπαθεί να σκοτώσει τον Θεόν. Στην πραγματικότητα όμως ο φονιάς με τα κριτήρια της αιωνιότητας είναι ως να σκοτώνει τον εαυτόν του, γιατί ο ίδιος με το έγκλημα του καταδικάζει τον εαυτόν του να παραμείνει μακριά από τον Θεόν, μακριά δηλαδή από τον Παράδεισο και την αιώνια ζωή. Γι' αυτό ο Χριστός, επειδή θέλει όλοι μας να σωθούμε και να γίνουμε αιώνιοι κάτοικοι του Παραδείσου, μας καλεί να συγχωρούμε και ν' αγαπάμε ακόμη και τους εχθρούς μας. Μ' αυτό τον προκλητικό τρόπο μένουμε μακριά από το ενδεχόμενο του φόνου και την αμαρτωλή σκέψη του αφανισμού του άλλου. Γι' αυτό και η Εκκλησία είναι πάντοτε εναντίο της θανατικής ποινής. Υπάρχουν πολλές μορφές φόνου, δολοφονούμε κάποιο κι όταν τον αδικούμε, όταν δεν κάνουμε το καλό, όταν δεν έχουμε υπομονή στις δυσκολίες της ζωής, όταν απουσιάζει η ειρήνη και η καλοσύνη και η ανεκτικότητα. Όταν μπορούμε να βοηθήσουμε κάποιο και το αποφεύγουμε.

Τρίτον, για να κληρονομήσει κάποιος την αιώνια ζωή πρέπει να έχει συνείδηση ότι τα πάντα ανήκουν στον Θεό, κι ότι μέσα από τα υλικά πράγματα που ο άνθρωπος ελέγχει ή κατέχει, του δίνεται η δυνατότητα ως εντολοδόχος του Δημιουργού Θεού, με την υπακοή στην εντολή της αγάπης, να τα διαχειρίζεται σωστά και τίμια για το καλό του ιδίου, της οικογένειας του και των συνανθρώπων του. Αντίθετα όταν ο άνθρωπος δεν ακολουθεί τη θεία αυτή εντολή, τότε γίνεται κλέφτης και

αναπόφευκτα οδηγεί τον εαυτό του στην απώλεια, δηλαδή στην Κόλαση. Φανταστείτε, πόσο άδικος και άσχημος θα ήταν ο κόσμος που ζούμε, αν δεν υπήρχαν όλοι εκείνοι οι φιλόανθρωποι καλοί άνθρωποι που με την άδολη αγάπη τους, ακόμη και από το υστέρημα τους, βοηθούν και στηρίζουν το Ιεραποστολικό μας έργο και μάλιστα στηρίζοντας άπορα και ορφανά παιδιά να έχουν λίγο ψωμί και λίγο γάλα και την ελπίδα να ζήσουν

Τέταρτον, για να σωθεί κάποιος αιώνια πρέπει κάθε στιγμή να είναι έτοιμος να υποστηρίξει το δίκαιον, να μη επιτρέπει ποτέ ν' αδικείται κανένας άνθρωπος. Εκεί που δεν συμβαίνει αυτό, τότε ο άνθρωπος είναι πρόθυμος να πέσει στην αμαρτία της ψευδομαρτυρίας σε βάρος του συνανθρώπου του, και ταυτόχρονα όμως να οδηγήσει και τον εαυτό του στην Κόλαση, δηλαδή στην αιώνια τιμωρία. Τελικά αυτός που αδικεί ή ανέχεται οποιανδήποτε μορφή αδικίας, συνηθίζει στην αδικία και αδικεί και τα μέλη της οικογένειάς του, τα παιδιά του, το σύζυγο μας, τους γονείς μας, τους συγγενείς μας, τους φίλους μας, τους γνωστούς μας και τους συναδέλφους μας, τους συμπατριώτες μας και τον κόσμο όλο, και φυσικά και τον εαυτό μας και μάλιστα αιώνια.

Πέμπτο, εκείνος που θέλει να σωθεί και να κληρονομήσει την αιώνια ζωή πρέπει να τιμά και να σέβεται τους γονείς του, γιατί πως είναι δυνατόν να αποδειχθεί ότι ένας είναι άξιος του Παραδείσου όταν αποδεικνύεται ανάξιος να δείξει έμπρακτα την αγάπη του και την ευγνωμοσύνη του προς τα πρόσωπα εκείνα που τον έφεραν στον κόσμο και που έκαναν θυσίες για να τον μεγαλώσουν; Οι αχάριστοι δεν έχουν θέση στην βασιλεία του Θεού. Αν οι γονείς, έστω και πληγωμένοι από την αγνωμοσύνη των παιδιών τους, δεν σταματούν να αγαπούν τα παιδιά τους ακόμη κι όταν είναι αχάριστα, οι γνωστοί τους όμως και οι φίλοι τους και οι συνάδελφοι τους σίγουρα, θα τινάζουν το γιακά τους και θα μένουν μακριά τους όταν τους χρειασθούν. Οι αχάριστοι, είναι όπως τα προϊόντα με ημερομηνία λήξεως, που όταν λήξουν τα πετάμε στα σκουπίδια για να μη αρρωστήσουμε.

Αν όμως συμβαίνει πάνω από την πίστη μας στο Θεό, να μας απασχολεί κάτι άλλο, όπως στην περίπτωση του σημερινού πλούσιου του Ευαγγελίου, που έγινε σκλάβος του πλούτου του, τότε ισχύει και για μας η προτροπή του Χριστού ν' αποδεσμευθούμε απ' ό,τι μας έγινε πάθος και ν' ακολουθήσουμε τον Χριστό. Όπως δηλαδή ο Χριστός εργάστηκε και θυσιάστηκε για το δίκαιο, την αξιοπρέπεια και τελικά για τη σωτηρία του ανθρώπου, το ίδιο και μεις καλούμαστε να τον μιμηθούμε στη ζωή μας, έχοντας Αυτόν ως πρότυπο μας. Έτσι έχουμε και μεις ζωντανές ελπίδες, όπως τους αγίους, που η Εκκλησία μας καθημερινά τιμά, να γίνουμε και μεις άγιοι και να εισέλθουμε στην βασιλεία του Θεού. Ο νέος δεν είχε καταλάβει ότι ο Ιησούς Χριστός του πρόσφερε μια μοναδική ευκαιρία να γίνει ένας

εκ των Αποστόλων του Ιησού Χριστού, όπως ο Πρωτόκλητος Απόστολος Ανδρέας που τιμούμε σε όλη την Οικουμένη για δυό σχεδόν χιλιάδες χρόνια και θα συνεχίσουμε μέχρι της συντέλειας των αιώνων. Αυτό ακριβώς συμβαίνει και με την ανάδειξη των αγίων μας που φέρουμε τα ονόματά τους, όπως ο άγιος Στυλιανός ο Παμφλαγόνος που σήμερα η Εκκλησία μας την ιερά αυτού μνήμη εορτάζουμε και τιμούμε.

Στο σημείο αυτό, με αφορμή την σημερινή Ευαγγελική περικοπή, πρέπει να διευκρινίσουμε ότι ο πλούτος δεν είναι κάτι κακό που ο κάτοχός του πηγαίνει στην Κόλαση. Αυτό που οδηγεί στην απώλεια είναι η κακή του χρήση. Η καλή του χρήση οδηγεί στον Παράδεισο. Γι' αυτό ο Χριστός τον προτρέπει να δείξει αγάπη μοιράζοντας τα πάντα στους φτωχούς ανθρώπους που είχαν ανάγκες, κι ο ίδιος να τον ακολουθήσει να γίνει δηλαδή ένας από τους αποστόλους του. Αυτός όμως περίλυπος αρνήθηκε τη μεγάλη τιμή που του πρότεινε ο Χριστός.

Η Εκκλησία ως ο «παρατεινόμενος Χριστός εις τους αιώνας», απευθύνει το ίδιο μήνυμα και σε μας σήμερα. Σε μας εναπόκειται με τη χάρη του Θεού να γίνουμε αν θέλουμε Απόστολοι του Χριστού. Η μαρτυρία του Χριστού ισχύει και σήμερα. «Αυτά που για τους ανθρώπους είναι αδύνατα, για το Θεό είναι δυνατά».

Για να έχουμε την ελπίδα του Παραδείσου και την καθημερινή ευλογία του Θεού, δεν είναι ανάγκη να γίνουμε Απόστολοι όπως τους Δώδεκα Αποστόλους του. Μπορούμε να έχουμε την ελπίδα του Παραδείσου με τη φιλανθρωπία μας, με την αγάπη μας, την ευγένεια μας, τη καλοσύνη μας, την ανεκτικότητα μας, την υπομονή μας και τη καλή μας διάθεση όταν μπορούμε να βοηθήσουμε εκεί που υπάρχουν ανάγκες, έστω και ελάχιστα, όσο μπορούμε. Και δεν πρέπει να περιορίζουμε την φιλανθρωπία μας και την αγάπη μας μόνο σε υλικές προσφορές, αλλά και στο ενδιαφέρον μας στο πόνο του άλλου και στην στήριξη του με κάθε τρόπο, να μη πικραίνουμε τους ανθρώπους που συναντάμε καθημερινά και να τσακωνόμαστε μαζί τους και να τους βάζουμε τις φωνές. Πρέπει να προσπαθήσουμε να γίνουμε αξιαγάπητοι, να αξίζουμε δηλαδή της αγάπης, όπως οι γονείς μας, ή όπως πρόσωπα που φεύγουν πρόωρα από ανάμεσα μας, και επειδή είναι αξιαγάπητα μας κάνουν να πονάμε περισσότερο. Δυστυχώς όταν κάποιος είναι άδικος και κακός άνθρωπος, όταν πεθάνει, ασυνείδητα πολλοί λένε, δόξα σοι ο Θεός πέθανε και ησυχάσαμε. Ως χριστιανοί όμως προσευχόμαστε για τη σωτηρία όλων των ανθρώπων κι ο Δίκαιος Κριτής, ο Θεός δηλαδή θα μας κρίνει όλους. Φυσικά εδώ ισχύει και η μαρτυρία του Αποστόλου Παύλου ότι «εκείνο που θα σπείρει ο άνθρωπος, αυτό και θα θερίσει» (Προς Γαλάτας 6, 7).

Να συνεχίσουμε τις προσευχές μας για τον άμεσο τερματισμό του πολέμου στην Γάζα και στην Ουκρανία, κι όπου αλλού στο κόσμο έχουμε εμπόλεμες συγκρούσεις,

και με τη βοήθεια του Θεού να δίνεται προτεραιότητα στον ειρηνικό διάλογο για να λύνονται οι διαφορές μεταξύ των Λαών. Το άγιο Θέλημα του Θεού είναι να έχουμε μεταξύ μας ειρήνη, αγάπη και δικαιοσύνη. Στα μάτια του Θεού είμαστε όλοι παιδιά του.

